

УМЕСТО ПРЕДГОВОРА

ДОМАШАЈ

Тежња новом од старог одваја
Срећа није кад и олакшање
Небо у се супротности спаја
Тек на земљи бива раздвајање.

Кад се било с небелим увеже
Свету тада нова мера следи
Нежна душа пред новим се стеже
Патећ притом за оним што вреди.

Природа је мера постојања
Човек умом справља домашаје
Изнада неба он себе заклања
Ожиљцима туђе промашаје.

ХТЕЊЕ

Ко не умре пре него се роди
Тешко да ће икада умрети
Смрт рођеног у небеса води
Слобода је моћи а не хтети.

Живот који иза овог следи
Без слободе не може опстати
Без несреће срећа лако бледи
Непочело не може престати.

Ако радост без туге опстаје
Њена снага не да се изрећи
Само што је ништа и не даје
Туга моћна кад сконча у срећи.

ОКРЕТ

Како мало у животу треба
Да се падне ниско за човека
А како је тежак пут до неба
И живети после овог века.

А ко живи само за времена
У ком беше тело свога духа
Посртаће испод свог бремена
А за вечно изгубиће слуха.

Небо криво што се живот крати
Вечност нема осећај за меру
Само онај ко пролазност схвати
Невољу ће окренут у веру.

КОСМЕТ

Када народу истргну суштину
Тек се тада из вечности губи
Кад заврше оставе трупину
На безглавој шији она дуби.

Тумарамо од тамо до вамо
На размеђу времена сломљени
Траже да им и темеље дамо
Безглави смо боље прихваћени.

Ма шта било без народне воље
Слобода није моћи већ и штети
И када бих знао да тако је боље
Ми недамо ж несмеју ни отети.

УПРАВО

Када се на крају све сабере
Шта је било већ је на почетку
Живот обрис самртне је мере
Живи без нас у своме поретку.

Ко је хтео и више од тога
Своју тугу мењаше за срећу
Наумљено све што је без Бога
Уместо на небу скончава у смећу.

Покушај само покушаног уздиже
Мера труда у нама се гради
Нову алку на ланцу наниже
Труд труднога заувек награди.

ИСХОДИШТЕ

ИЗГЛЕД

Гледам посматрају ме,
Ћутим а они узвраћају
Говорим тишини,
Постојим у празнини
Издвојен а неусамљен
Савијен несломљен,
Чекам час када ће
Они клонути
Сањам дан када ћемо
Престати тонути
Не чинимо могуће
Надајући се немогућем
Не брину они о нама
Да нису бринули о себи
Не би их ни било
А шта ће бити са нама
Још зависи и од нас.

МЕРА

Путеви су наши већ одасвуда празни
однедавно њима нико и не ходи,
планови су били страшни и поразни
најбрже се стиже кад нико не води.

Гледам сада стазу многих корачаја
отргнуто лисје од једрих стабала,
плаши ме претња нових посртаја
којима се сада не види обала.

Ношен само сенком без јасног облика
од светлости јарке што пада у бездан,
створи ми се хладна од кристала слика,
све ми знање оде у потпуну незнан.

И сад тако стојим без ослонца нека
и гледам звезде у мркој даљини,
најближа ми мисо постаје далека,
сопствено лице празно ми се чини.

ЗБЕГОВИ

Кад погледам преко Реке,
У мени се туга деси
Црне слутње имам неке
Чији ли су оно греси.

Широки се поглед своди
Цео род наш сад се збија
Путем новим опет ходи
Правац хода му Србија.

Сад се питам кад све видим
Да ли ћему у њу стати
И питања ја се стидим
Хоће ли нас препознати.

Све се креће у никуда
Одлазећи са свог места
Поништисмо много труда
У ходу нам прошлост неста.

СУДБИНА

Ко се једном понору примакне
више није за узлет приличан.
Само онај ко дно од дна такне
новој патњи може бити вичан.

Покрети су ситна застајања
путникова жеља непрестана
знак су видни правога трајања,
страшним ропцем заувек проткана.

Судбина се уткала у нама,
шаром својим бележи све ново,
и покушај смене увек слама
живот пунећ просвећеним словом.

Нико не зна да је знање мало
ко са знањем ништа није хтио,
све је оно у бол један стало
па је празан макар на час био.

Стаза нам је уцртана јасно
на почетку замршеног пута.
Само онај ко то сазна касно
смерно ходи мислећи да лута.

ОЧЕКИВАЊА

Стидим се од страшне срамоте,
за коју опет нисмо криви.
Свуд око себе видим животе,
не видим никог ко достојно живи.

Трајање прети да заувек стане,
мук живота већ предуго бива.
Нова рана буди старе ране,
стара слава нову бруку скрива.

Све што сија свом се крају миче,
све што сија донекле ће сјати,
овај живот све полако смиче
утешно је ту истину знати.

Извириће греси из успеха,
стишаће се поамна галама,
ал то неће бити нам утеха,
тек ће тиме почет време срама.

Стидиће се свако ко ово разуме,
равнодушни ионако нису криви.
Највише је знао ко најмање уме,
све се ипак види иако су крили.

ТАЈНА

Тешко да се може разазнати место
На којем се живот са нестанком спаја
Колико се само указује често
Минулост у нама пре самога краја.

Истином се само домашује срећа
Горчина је њена и од меда слађа
Живот са истином тајна је највећа
Са њом се најлакше умире и рађа.

Живот је опасност необично јака
Сигурност у њему постаје слабина
Светлост се укаже усред мрклог мрака
А тама царује док влада ведрина.

Овом песмом сада две песме певам
Једну што се чује а другу што ћути
Овом првом песмом успевам да сневам
Док са овом другом почињем да слутим.

РАВНОТЕЖА

Једном срећом потиремо другу
У човека не може све стати
Усрећени тек осете тугу
Кад се живот свакодневном врати.

Равномерје највише нам прија
Кад крајности стичу се у среду
Кад се живот у једноме збија
А све тачке у једну се сведу.

Ко распростре себе у ширину
Танким слојем он себе прекрива
Крајностима он губи дубину
У којој се читав живот збива.

Из средишта јасни поглед зрачи
Раздаљине одатле су ближе
Што се тако види само то и значи
На истину друго неће да се ниже.

КОБ

Од кад знам за живот
Смрт у мени живи.

ПОКУШАЈ

Када се упитам након свега
Вреди ли бити упркос свему
Одмах се сетим: ни из чега
Доходе речи ни о чему.

Не питам зашто све траје тако
Пркосим свему и све мени
Преокренуо се наопако
Живот у сну и успомени.

Постојим тек кад нешто речем
Да не бих чамио у тишини
Да говорећи нешто сечем
На крају речи ми се чини.

ЧЕЖЊА

Нека се среће предамном даје,
нека се лепо у мени множи,
лепо је оно што вечно траје,
када се несвест у свест сложи!

Сусрет је радост болом изречена,
доказ трајања у нашој самоћи,
бол утехом на тренутак лечен
без наде да ће икада проћи!

Љубав је израз наде и јада,
сад да се домогнемо среће,
ко није љубио ж не зна да страда,
ко није страдао ж љубити неће!

ПЕСМА

У часу када ништа не могу
И када осетим ширину тесну
Обраћам се невидљивом Богу
Кад га не нађем, напишем песму.

И ово време што сада живим
Пред немерљиву ме ставља муку
Равнодушнима увек се дивим
Јер застрашујућу не чују буку.

И кад ми свега опет би доста
Бог ми пут каза да га нађем
А кад ми ништа друго не оста
Запевах, везан за јарбол лађе.

УТОЧИШТЕ

У НЕВРЕМЕ

Понекад силно у себи зажалим
Што сам на земљу прерано крочио
Опхрван злом немоћно завапим
Камо среће да сам се касније родио.

Мале су ово муке ж ситна страдања
Шта тек чека оне с краја других векова
Из вишег, увек су страшније падања
У гар и пепео одавно окајаних грехова.

Верујем да бих утолико мање жалио
Да сам се случајно још раније родио,
Чиме бих се бедан онамо похвалио
Да ми овај Век није оволико угодио.

СТРМОГЛАВО

Тешки су часи кад време стоји
када се прошли векови буде
када луд нелудом кошуљу кроји
када гори боље почињу да куде.

Најгоре тек треба да буде
горе се на још горе веже
нека чудна сила тера људе
да од добра у зло беже.

Тешко да ће на овом стати
зло своме савршенству тежи
неки усуд човечанство прати
лови себе у сопственој мрежи.

ПУНОЋА

Кад се срећа у мени увећа
На зло чекам ко да доћи мора
Да се силно навали на плећа
Ко што сунце најављује зора.

Тешко срећи ако није тужна
Када себе издваја на силу
Осамљена она увек ружна
Сама себи кад седи у крилу.

Другом срећа од себе се пружа
Новим зраком живот обасјава
С другим срећа постаје све дужа
На патњу се са њом навикава.

РИЗИК

Крај је симбол сазнања о ствари
све што траје то знању измиче
младост схвати онај ко остари
ново време старо доба смиче.

Права мера животу приличи
од свега је најбоља средина
што се каза у Библијској причи
попуњена животна празнина.

Ко животом по ивици гази
ризик носи у себи без жртве
већ нађено он изнова тражи
оживљава већ одавно мртве.

Тишина је рај за душу сваку
грубост групе највише раздире
проклет тражи у јајету длаку
у добrome само зло назире.

ПРОЛАЗНОСТ

Тешко оном ко себе надживи
Делу своме ко потиљак гледа
Ко се само своме делу диви
А у себи другом место не да.

Ако ништа од нас не остане
Бога свога то је изневера
Узалуд смо проживели дане
Живот беше велика превара.

Дело себе од творца издваја
Хрлећ Богу у сигурно крило
Да се са њим у космосу спаја
И врати се оном чије је било.

СЕНКА

Ко са вером иде ка увиру
Дужећ старо новијем временом
Само речи у њему замиру
И заћуте у прелазном трену.

Све што није у живот се спаја
Уназад се креће без застоја
Спреда види обресе од краја
Ко у смрти види снагу Раја.

Нова раскош види се без знака
Узнесена на месту без места
Живот јесте невидљива трака
Што се јави у часу кад неста.

ДОТИЦАЊЕ

Ко небо није руком дотакао
А главом земљу притиснуо
Тај није над собом заплакао
Нити плач других икада чуо.

Лако је бити кад је лако
Муке настају у часу смирења
Све што се чини наопако
Чини се мимо уверења.

Између мера је у свему што живи
Средина носи крајеве у себи
Крај се крају безразложно диви
Један другог одменио не би.

Сила није мерена кроз снагу
Њена моћ се у застоју даје
Циљ се сазна по пређеном трагу
Поражени најдуже се каје.

НЕСТАЈАЊЕ

Ништа себе крају не доводи
Што већ није крај у делу било
У зачетку првом тек се ново роди
Оно себи гнездо из ничег је свило.

Ништа никад из ничег не поста
Кратка станка настајање значи
Свега има на свету баш доста
Опста само онај ко је јачи.

Ново време у старом се броји
Знак од данас сутра нешто значи
Највише се креће онај који стоји
Најслабији увек постану најјачи.

КОРЕН

Када се душа опусти
Истина из ње лако иде
Сви туђи тада су опрости
Људи се себе навише стиде.

Ако се стид не осети
У дубини бића сред костију
На родном тлу врх голети
Сачувај нас Боже тих гостију.

Свако је рођен у крају
Одакле на свет најрађе гледа
Нико не може одолети сјају
Сунца што се ни видети не да.

ТРОРУКА

Када једног дана који мени следи
Приђем Теби с прекобројном руком
Видећу да ништа ко вера не вреди
Да се узвишено даје у болу и с муком.

Место на ком сада унижено трајем
Није ми станиште дато са рођењем
За све што ће бити унапред се кајем
Живот је по нужди а мање са хтењем.

Снага твога лика мањи растојање
Што нам се даје у празном простору
Духом обливени тек позна трајање
Сунце блеском сија једино у зору.

Када дође време и сусрет се деси
Чинићу се већим и од себе сама
Из мене ће треном похитати греси
У Твом обасјању сијаће и тама.

ВАСКРСЕЊЕ

Ко се смрћу зарана помири
Живот њему много више значи
Смртоживље васкрсом намири
Небу крене немерено јачи.

Крај с почетка почиње да живи
Часом који постаје ко једно
Све усправно најчешће се криви
Ко сред воде проводи се жедно.

Поврх свега други живот траје
Бескрај мера његовог постања
Бог нам живот узимањем даје
На извору све живо урања.

ПРИБЕЖИШТЕ

НЕБО

Празно гледам сенком осенчено
Небо што се изнад мене плави
Само оно што је изречено
Кадро себе опет да објави.

Небо кућа у којој Бог живи
Сунце светло које се не гаси
Звезде одсјај ком се човек диви
У месецу станују уздаси.

Човек живи за Бога потврда
Сенка која на земљи га прати
Ко год мисли он зато и страда
У страдању најлакше се схвати.

УРАЊАЊЕ

Није срећан онај ко се смеје
Нит је тужан свако који плаче
Радостан је кога вера греје
Сваким даном све више и јаче.

Лако оном који не разуме
Да је туга сагорела срећа
Да слобода живи усред шуме
Колко гушће утолико већа.

ПАТЊА

Смрт је место у којем се спаја
Билост давна и вечност далека
Живот траје после свога краја
Ко што тече непресушна река.

НАСТАВАК

Тешко оном ко помисли само
Да је живот суштина живота
Да није ничега онамо намо
Иза оног невидљивог плота.

Једнако тако муку мучи
Коме се ово страшним чини
Ко не може да разлучи
Шта припада земљи, шта висини.

Само ко живот са смрћу гледа
Нераздвојно ко их у себи спаја
Никада се није уплашио следа
У коме почетак наставак је краја.

ПРОСТОР

Сумрак спаја ноћ са даном
Мисао је срећа у несрећи
Све што није најављеном саном
Меру њега оно неће прећи.

Све што очај из себе породи
Крај са собом оно увек носи
Ко промаши најбоље погоди
Сунце блиста једино у роси.

МУК

Када се на тренутак осврнем
Погледам пределе пепео и гар
Од прве мисли одмах протрнем
У маху сам и млад и стар.

Све пустош око мене траје
Живот се као чудо понегде јави
Не видим никог ко се искрено каје
И овај пораз већ се слави.

Сумње нигде а кривца ни за лек
Чему све ово чујем и мртви ћуте
У шта нам оде овај проклети век
Када упропаштени ни да се наљуте.

ОБРНУТО

Када сиђем у дно своје душе
Видим таму како светло гаси
Истим часом снови ми се руше
Мирну воду запљусну таласи.

Зло је темељ добра у човеку
Танка сламка на којој почива
Цели живот у овоме веку
У коме се само ужас збива.

Мржња цвета на кичми љубави
Радост живи да би туга сјала
Живот оно што нам се објави
А не оно што природа дала.

Лаж истину потпуно прекрива
Дружење је врхунац самоће
Море себе у реку улива
Слатко само незрело воће.

СТУДЕН

Када сунце највећа је срећа
Студен свиме на свету овлада
Човек прима све на своја плећа
Некад носи а најчешће пада.

Радост чини да се и лед топи
Светлост прође кроз уске отворе
Само онај ко очи заклопи
Бистра ума сачекује зоре.

Студен врхом у зору долази
Размеђе је мера размеђеном
Време увек постепено газу
И на копну и на залеђеном.

ТЕЖЊА

Само онај ко тежи великом
Радост себи тиме приређује
Ношен сада новијем обликом
Не губећи себе побеђује.

Тешко оном ко ничем не тежи
Ко у миру сав живот проводи
Ко умире а од смрти бежи
увек гађа ништа не погоди.

Смрт је сабир великих наума
Који увек теже испуњењу
Живот само прекрцата сума
Ускрађеност у великом хтењу.

Лако другог у се уверити
Тешко себе себи прихватити
Ко год може не мора и хтети
Увезати све животне нити.

Нико није себе надмашио
Мирно стао пред својим ликом
Ко год гађа тај је промашио
Непогодак испратио криком.

САГЛЕДАВАЊЕ

О како је тешко појмити дубину
Својим оком сагледати краје
Ликом својим спојит развалину
Даривати оном који даје.

Крај је станка новог почетка
Нова мука старог таласања
Сен опака опомена јетка
Почетак је новог незнања.

Губи онај ко увек добија
Узрок себе у разлогу крије
Бол у оку тек сузу улива
Све што јесте као да и није.

Тешка рана тежом се излечи
Блага нарав тврду личност даје
Сваком ходу нешто се испречи
Ход је покрет што у месту стаје.

НАЛИЧЈЕ

Горак укус живот нам оставља
У вечности смисао се скрива
На растанку Бог се нама јавља
Тек од мртвог он учини жива.

СНОВИЋЕЊЕ

САГОРЕВАЊЕ

Тешко оном који не разуме
Језик којим очи му говоре
Његов живот само су трауме
У којему старе ватре горе.

Бол који се у срцу осећа
Никад глава излечити неће
Све што некад била наша срећа
Никад залог неке нове среће.

Туга место мишљење дубине
Светло само обресе назначи
Срце спаја страшне раздаљине
Само тако постаје се јачи.

УДВАЈАЊЕ

Доњи се камен најтеже миче
Свему је темељ што постоји
Судбина увек у основи приче
Живот је ту да све удвоји.

Место на коме се сусрет збије
Између живота и преране смрти
На крају увек јасно открије
Чему и зашто толики обрти.

Мука је муку не знати носити
Крај у почетку не моћи видети
Имати свега све простити
Грешан бити а не застидети.

НЕСТАЈАЊЕ

Мит народа његова намера
Да се буде оно што не може
Живот сабир многоструких вера
Које звезде у јединство сложе.

Сиромашни живот у миту се гледа
Тек заједно они су целина
Ко отрага окончане спреда
Тама увек постане белина.

Јаук дуги из корена сеже
Тешко бити наследник великом
Простота нас за себе увеже
Рам остао тугујем за сликом.

ИПАК

Што је испред као да и није
Без онога што њему претходи
У целини суштина се крије
Обухватност истини доводи.

Кратак исказ постиже дубину
Такав моћан да најдуже траје
Лаж најчешће потисне истину
Живот памти самопромашаје.

Светлост никад без таме не сија
Лице увек наличје искаже
Само оно што ником не прија
На крај пута постаје најдраже.
ЗАХВАТ

Са дна душе кад живот захватим
Пуну меру тек тада му појмим
С муком тешком настављам да пратим
Како траје са расцепом двојним.

Кад почетак главни циљ постане
Свега другог не буде ни било
Све што буде тим ће да нестане
Чак и оно што се вечно снило.

Прва мисао најтачније гађа
Све што потом и иза ње следи
Бива само неопходна грађа
Да од ње друго мање вреди.

РАСПОН

Ко лепоту мислима дохвати
Живот му је утолико грђи
Удаљеност најбоље се схвати
Живот тиме постаје све тврђи.

Разлике су основ за јасноћу
Шири распон бољу слику даје
У средишту осети чврстоћу
Само оно што на крају стаје.

Бол у себи просветљење носи
Патња чисти доњи део душе
Јутро себе искаже у роси
Који граде претходно поруше.

СУСРЕТ

Са два краја сваки живот вене
Рођење је ознака настанка
У ком часу смрт на њега крене
Увек води до новог постанка.

Из крајева иде се ка небу
На висини да се сусрет деси
Све се збива са вином у хлебу
Ту се лакше откајују греси.

Свемир кућа великог сусрета
Смрт ту живи јаче од живота
Бесконачност бесмртних заплета
Бог што све их у клупко замота.

МУЧЕЊЕ

Зло човеку снагу увећава
Крајњем циљу њега лако вуче
Добра мера колико је страва
Најбољи најстрашније муче.

Студен када обухвати главу
Тад се срце најлакше охлади
Бој се оног који слави славу
Која друге смањује и јади.

Пусти живот пустош увећава
Мањи сваки знак од човека
Велик живи ако куља лава
У подножје ко што тече река.

СТРАДАЊЕ

Сунце сија и кад се не види
Светлост оно у даљине даје
Благо оном ко зна да се стиди
Још блаже оном ко зна да се каје.

Рана која накнадно заболи
Није била озбиљно схваћена
Тешко оном ко себе не воли
Коме није љубав узвраћена.

Стид је основ свакога успеха
Успон увек увод у падање
Тешко сваком за ког је утеха
Свога ближњег тренутно страдање.

ПУТАЊА

У почетку ко краја не види
Тешко му је важно разумети
Ко за другог уме да се стиди
На крст часни себе ће распети.

Песма оно што изједна буде
Све остало само су окрајци
Живо оно чему се сви чуде
Лик што нађе у причи и бајци.

Свака стаза део је путање
Што се мора у животу проћи
Кад сигурно постане лутање
Човек сазна све своје немоћи.

ЗАСЛУГА

Смрти нема ако живот није
Пламен био који вечно пламти
Смрт у себи сву истину крије
Вечност кадра једино да памти.

Живот значи ако смрт заслужи
Мрети неће ко живео није
Ко не умре он ће да продужи
Чак и оно што било раније.

Клупко смрти у небо нас носи
Земља телу рођено станиште
Светлост таме узалуд пркоси
Небо души трајно прибежиште.

ПРОВИЋЕЊЕ

НИПОШТО

Данас сам био опседнут мером
Колико ми од свете земље припада
На дан када се живи са вером
За Оног који због нас пострада.

Све нас је мање на овом свету
Срби су ретки и све ређи
Лазаревом ругамо се завету
Жудимо да живимо на краћој међи.

Након свега што о Косову знам
И што ми Метохија чини души
Свој део Свете земље нипошто не дам
Знам ж кућа се са темељом руши.

САРАДОВАЊЕ

Сенка када на светло изађе
Њена снага очас се истопи
Ум се буди када сунце зађе
Часом када сужањ склопи очи.

Туга никад до краја искрена
Радовање блискост исказује
Љубав само ако је ватрена
Духом када себе указује.

Крајња мера другоме почетак
Ништа није за себе створено
Само онај ко позна свршетак
Живо дрво давно сагорено.

ВИСОВИ

Истина се у духу налази
Изван њега она се саплиће
Дух је моћан ако у потрази
Са животом вечно се преплиће.

Горњи ниво друге одређује
Никад веће у мање не стаје
Само онај који наслеђује
у свом претку за векове траје.

Врхови су из нечег постали
Новом снагом они се вијоре
Срећи они што су себе дали
Највреднији кад из ничег створе.

ПОСЛЕ

Без остатка целина се губи
Што је део тешко ће опстати
Тешко оном који се заљуби
Тај у мржњи никад неће стати.

Тежак корак лакоме претходи
Без живота смрт не постоји
Тешко оном ког други предводи
Циља мора такав да се боји.

Светлост никад без таме не сија
Издвојена ничему не вреди
Радост само након бола прија
Срећа оно што за тугом следи.

ОДОЗГО

Из висине Бог на нас погледа
Сваког часа на оку нас има
Прати каквог успостави реда
Зна да има посла са људима.

Тешко њему са оваквим нама
Измакли се од постања свога
Изнад сваког зјапи црна јама
Нико неће да погледа Бога.

Стрпљење је Божија одлика
Накрај увек Он нама опрости
Рам остао избледела слика
Незнање је почетак радости.

НЕДОГЛЕД

Кад погледам небу у висину
Више видим него на близину
Ум је моћан кратит раздаљину
И продрети у тамну дубину.

Празан поглед душу затамљује
Недогледом свако се заноси
Празнина нас увек омамљује
Ништавило надмоћно пркоси.

Све што јесте за толико бива
Небилост је снага без оквира
Недогледе у себи сакрива
Снагу смрти и вечнога мира.

ПРОМЕНА

Ум је мера давно премерена
Све накнадно само понављање
Прва нада давно одживљена
Нови камен на готово здање.

Ништа није од почетка ново
Разлика је само моћна варка
Откад наста записано слово
Ум се прену из мрклог мрака.

Звезда која изнад нас се сија
Ново светло староме додаје
Зрно труне ако не проклија
Када никне престаје да траје.

УДАЉАВАЊЕ

Када се циљу примакнеш
Границу незнања схватиш
Краја ма ког да се такнеш
Једина жеља је да се вратиш.

ОДГАЂАЊЕ

Без бола се срећа не разуме
Кад је сама она и не живи
Само онај ко позна трауме
Малој срећи уме да се диви.

Патња израз одгођене среће
Она за њу велика препрека
Врх од себе дохватити неће
Коме радост за бол је одмена.

Пуни живот увек из два дела
Без целине све је немогуће
Бог саздао човека из цела
Кадрог увек на моћно прегнуће.

КОСМОС

Из висока смртни пад предстоји
Ко се пење то би моро знати
Ништа тако сваког не издвоји
Ко сазнање да се вечно пати.

Пад је увек сума успињања
Колко више утолико јаче
За несрећ не треба сазнања
Нико смрти никад не умаче.

Незнање је претпоставка среће
Без њега се туга не разуме
Космос мањи велике окреће
Постојеће открива изуме.

НИЗБРДИЦА

Сам у разговору с собом
Мане најбоље увиђам
Борим се са својим добом
Најважније упорно превиђам.

Истине једино зацело боле
Лаж ионако ништа не значи
Дижем заставе на јарболе
Ознаке на њих други качи.

Када на крају останем сам
Без игде иког крај мене
Једино што тада знам
Бићу сен бивше сене.

АРХИВИРАЊЕ СУДБИНЕ

Поетско петокњижје Боривоја Рашуа обједињено у најбољим егзампларима у овом избору надилази једноставу идеју антологије дефинисане као: *најбоље од...* Неколико је разлога за то: Боривоје Рашуа спада у малобројне савремене песнике који говори онда када има нешто, сувисло и поетски зрело, да каже, дијалошки будан и духовно напет он одлично ослушкује дозивање и ословљавање које допире из дубина језика и насционалног бића. Слободан од тривијалних диктата поетичких нормативизама и примитивних генерацијских суревњивости, овај песник пажљиво трага за сопственим песничким изразом и индивидуалним односом према поетским изазовима. Вероватно се због тога приликом читања ових песама стиче утисак песникове намере да од ишчезавања сачува што шире домене искуственог и имагинарног и да своје медитативни лиризам прелије у пространства појединачног и колективног искуства. Обимом невелики песнички опус управо сведочи песничку забринутост, како над властитим делом тако и над српском поезијом у целини јер песник је, без обзира на спектар тема и поеске и семантичке опсесије и правце, непосредни израз духа народа. Боривоје Рашуа покушава да архивира све судбинске кодове унутар поетских образаца *певања и мишљења*, јер тема романа је живот а тема поезије судбина; готов и разрешен живот, сведочанство о успонима и падовима и немогућностима модерног човека и времена да елементаризује смисао у јединственом семантичком средишту. Добру песму може свако да напише, једну, али лирику поседује само песник; лирика је цео свет, поново створен, улепшан, уздигнут, продуховљен, свет састављен од духа и судбинских отајстава - градивних елемената којима је овај песник веома склон. Петокњижје из кога је настао овај избор из поезије Бора Рашуа носи у себи низ експлицитности које се могу извести из наслова збирки које су му претходиле: *Исходиште*, *Уточиште*, *Прибежиште*, *Сновиђење*, *Провиђење*, идеју комплексног органа који, као код мистичних визија Емануела Сведенборга, покушава у себе да обухати небо и земљу - мистични тоталитет истине живота и смрти. Поезија Боривоја Рашуа наставља се у симболичком смислу на аутохтону линију у српском песништву дубоко везану за традицију и њену митску матрицу. Веома оригиналан спој између архаичних симбола и њиховог тумачења у контексту модерног времена ствара однос близак само истинским песницима; време никада не одређује свог песника, - песник одређује своје време, само је поезија оно што је у времену и епохи вечно. Такав однос фамилијарне метафизичке припадности приближава поезију њеном прапочелу; примордијалном коду у коме је похрањено сво знање и суштина у односу на познате и непознате пределе у људском памћењу и трајању. Паганско-митолошка валреа уз специфичан ритам, стихове јаким унутарњим треперења и редукован израз читав симболичко-семантички комплекс окреће ка заумним знацима исконског, митског и судбинског. Намеравана деперсонализација поетског субјекта и објекта и луцидних поетичких натукница, сложених међудоноса и слућених значења носи собом оригиналан координатни систем ове поезије; сугестивне и слојевите

али и обојене лековитом скепском и необичним језичким сагласјима. Јер познавање добра и зла, урбано уобличавање човека са демонологијом модерног доба није срећа, није узвишеност по себи; већ сета, меланхолично спознање садржине и форме.

Космогнозија чудних симетрија и неочекиваних сагласја укида границе између речи и симбола постварује језичке чворове значења који песму воде танком линијом између архаичног и актуелног, паганског и конфесионалног, универзалног и националног, првотног и изведеног. Једино у језику постоји оно што је у свету ватролико; тренутак па ипак вечност. И није језик материја поезије, а то је у овим песмама више него очигледно, већ је поезија материја језика. Следствено томе ове песме садрже и посебну врсту фантастике која ниче из рудимента памћења али и из луталачких искустава мислећег човека по рубовима људске свести и колективног осећања несигурности.

Боривој Рашуо гради нови метафорички идентитет појавности скривене иза опни непосредног именовања света и ствари у поетској транспозицији трагајући по рубовима знања и маркирајући својим песмама ивичне линије између садржаја и његове метафоричке представе, чисте мисли о свету и њене есенције, националне и људске судбине.

Петар В. Арбутина

БИОГРАФИЈА

Боривој Рашуо рођен је 10. октобра 1957. у Жагровићу код Книна. Након завршене опште гимназије у Книну уписао се на Факултет политичких наука у Београду.

Факултет политичких наука, смер друштвено-политички, завршио је 1982. Магистрирао је на истом факултету. За време основних студија, 1981. године двоструки је добитник Октобарске награде града Београда за истраживање из области политикологије.

У Републици Српској Крајини у два мандата (1991-1995) обавља функцију министра у Влади Републике Српске Крајине; у првом мандату 1991. министар је спољних послова, а у другом 1994. министар за информисање.

Објављивао је стручне радове у политиколошким, социолошким и књижевним часописима (Политиколошке студије, Социологија, Филозофске свеске, Књижевне новине, Јавност, НИИ, Политика...).

До сада је објавио: *Чему више Југославије* (политичка студија, Београд 1996), Уредник је зборника радова *Република Српска Крајина* (Београд, 1997) и песничке збирке; *Исходиште* (1998), *Уточиште* (2000), *Прибежиште* (2002), *Сновиђење* (2004), *Провиђење* (2006).

Члан је Удружења књижевника Србије.

Живи и ради у Београду.